

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

VALENTIJNSDAG
(Valentine's Day)

komedie in twee bedrijven

door

Barry Creyton

Vertaling : John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2672

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE B7

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VALENTIJNSDAG* op te voeren moet de naam van auteur *BARRY CREYTON* ; vert. *John Vermeulen* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/023
ISBN 978-90-385-07217

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Barry Creyton
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames - 4 heren)

LOUIS : Aftakelende veertiger van de oude stempel, romanschrijver.

NICK : Veertiger, agressief en verbitterd, aan lager wal geraakt na een echtscheiding, doet er alles aan om uiterlijk jong te blijven

FRANCINE : Aantrekkelijke, donkerharige, wereldse dame van rond de veertig

MEVR. WEISBERG : Mollig en flamboyant, vlamvend rood haar, veertigplusser

GLORIA : (sergeant Lipke van de Eenheidspolitie), achterin de twintig, bloedmooi.

ARNOLD : Goed uitziende veertigplusser, charmant, aantrekkelijk voor vrouwen

AGUZZO : Dertiger, Italiaans type, groot en stevig gebouwd

DECOR

Het stuk speelt zich af in het appartement van Louis, in een chique buurt.

Het dakappartement van een wat ouder flatgebouw in een betere buurt. Achteraan zien we een inkomhal met, van binnenuit uitgezien, de ingang deur van het appartement. Eveneens in de hal zien we ook de deur van een kast (links), met daartegenover de deur van het toilet voor de gasten. Een open doorgang met een boog leidt zogezegd naar een slaapkamer met aangrenzende badkamer (rechts buiten beeld). Eventueel kan de 'hal' vervallen en kunnen de deuren en de doorgang in de fond en links en rechts gesitueerd worden. Links in de fond een deur met glas die uitgeeft op een klein terras met een lage balustrade. Daarachter zien we de skyline van daken van gebouwen. Er is een zichtbare brandtrap die van het terras naar het dak van de building leidt. Midden links een L-vormige ingebouwde bar met aan de toeg een koperen handgreep. Achter de schabben van de bar een spiegel. Midden rechts een haard, geflankeerd door ingebouwde boekenplanken. Achter rechts een dubbele deur die naar de eetkamer en de keuken (buiten beeld) leidt. Bij de schouw een versleten, opvouwbaar regisseursstoel. Vooraan links een kaarttafel en een tweede vouwstoel. Op de kaarttafel een oude, draagbare schrijfmachine. Het

geheel ziet er erg kaal uit. Bleke rechthoeken op het behang tonen aan waar er ooit schilderijen hingen. Alhoewel het er nu allemaal leeg en sjofel uitziet,

krijgen we toch de indruk dat het er hier tot voor kort heel wat fraaier uitzag. Er staan geen krukken aan de bar. Op de barschabben enkele glazen die niet bij elkaar passen, geen flessen. Op het toogblad staat een grote plastic fles goedkope wodka en een glas. Op de vloer bij de terrasdeur een stapel telefoonboeken met daarachter verborgen een niet aangesloten telefoontoestel. Op de boekenplanken bij de haard niet meer dan een dozijn boeken, de meeste daarvan zijn exemplaren van een boek van Louis Pijn, een omvangrijk werk met op de rug een grote foto van Louis. De enige relikwie van een vorige bewoner is een levensgroot schilderij (of sterk uitvergrote foto) van Amelia boven de haard. Amelia ziet er adembenemend mooi en stijlvol uit. Ze heeft een blond, kort en tijdloos kapsel. Ze draagt een chique, modieuze, blauwe cocktail jurk, een halssnoer met een enkele rij parels en een armband met parels. Het totale beeld is er een van rijkdom, glamour en status. Haar ene hand rust als terloops op haar heup en ze kijkt ons aan met een geheimzinnige glimlach. Dit portret domineert de kamer, en gedurende het hele stuk straalt het een eigen speciaal licht uit.

TIJD

EERSTE BEDRIJF: zaterdag 11 februari, 20.00 h

TWEEDE BEDRIJF: dinsdag 14 februari, 09.40 h

EERSTE BEDRIJF

(Elf februari. Het is acht uur 's avonds, een heldere en koude zaterdag. Het podium is donker. De radio staat aan (een goedkoop draagbaar toestel op de schoorsteenmantel onder het portret).

OMROEPER : Het is twee minuten over acht, beste luisteraars. Het weer is koud en helder. We verbinden u zo meteen door naar het Antwerpse Sportpaleis voor een rechtstreeks verslag van de kamp van het jaar. Hier is Marc de Bruine.

(Het licht gaat terwijl aan en we zien Louis aan de kaarttafel zitten. Hij staart naar een vel papier in de schrijfmachine. Door zijn uitdrukking en afgetakelde voorkomen ziet hij er ouder uit dan de veertig die hij is. Hij draagt een afstandse kamerjas. Zijn zwart smoking jasje hangt over de rugleuning van zijn stoel. Het vel papier wordt verlicht door een goedkope, regelbare lamp. Dit laatste is het enige specifieke licht in de kamer, los van het stadslicht dat door het raam naar binnen valt langs het gordijnloze raam, en de speciale gloed van het portret.)

MARC DE BRUINE : *(tumult van publiek in de achtergrond)* Dank je wel, Gust. Inderdaad, beste luisteraars, dit belooft een memorabele wedstrijd te worden tussen wereldkampioen bij de zwaargewichten, Greg Jetson, die zijn titel gaat verdedigen tegen de held uit de sloppen, zoals hij genoemd wordt: Enrico Petralia. Ik voor mezelf zou wel weten op wie ik moest gokken, maar in zo'n kamp kan er natuurlijk van alles gebeuren. Over een klein half uurtje brengen wij u een reportage waarin we geen enkele mep zullen missen. Terug aan jou, Gust.

(Louis rilt zichtbaar en kijkt op naar de radio, alsof hij die nu pas hoort. De kamerjas dichthoudend op zijn nek, staat hij op en sloft tot bij de schoorsteenmantel.)

OMROEPER : Dit was Marc de Bruine rechtstreeks vanuit het Antwerpse Sportpaleis. En nu de rest van het nieuws. De zware aardbeving die het noorden van Pakistan geteisterd heeft...

(Louis schakelt de radio uit. Hij staart even in het niets en sloft dan terug naar de kaarttafel. Hij gaat zitten, tikt gedecideerd nog een paar woorden en haalt het vel papier uit de schrijfmachine. Hij zet er een handtekening op en legt het op de tafel in het licht van de lamp. Hij staat op, laat de kamerjas op de stoel vallen. Daaronder draagt hij een smokingbroek en een hemd met een zwarte strik. Hij pakt zijn jasje van de rugleuning van de stoel en trekt het aan terwijl hij naar de bar loopt. Hij pakt de plastic fles met wodka en schenkt zich een borrel uit. Met het glas in de hand draait hij zich om en kijkt somber naar het portret van Amelia, heft zijn glas naar haar. Daarna slaat hij de borrel in één keer achterover. Hij zet het glas neer met een air alsof hij een besluit genomen heeft. Met afgemeten stappen loopt hij tot bij het raam en opent het. Hij stapt naar buiten op het terras, klimt op de balustrade en springt er zonder aarzelen af. We zien hem uit het gezicht verdwijnen. Er volgt een lange pauze.)

(Geluid van de deurbel. We horen de stemmen van Nick en Francine die voor de deur staan.)

NICK : Louis? *(korte pauze)* Hij is niet thuis.

FRANCINE : Duw nog eens op de bel.

(verscheidene keren het geluid van de deurbel, ongeduldig)

FRANCINE : Laat mij het eens proberen

NICK : Zeg eens, dacht je soms dat ik al niet meer weet hoe ik moet bellen? Hij is niet thuis, zeg ik je!

FRANCINE : *(duwt behoedzaam met een vinger de deur open)* Ze is niet op slot.

(We zien het silhouet van Nick en Francine afgetekend in de deuropening, ze proberen iets te zien in het slecht verlichte appartement. Nick is een veertiger maar hij kleedt zich jonger; jeans, leren jack, een fel gekleurde sjaal en een over de oren getrokken wollen muts. Hij compenseert zijn gebrek aan sociale status met zuur gedrag en een agressieve toon. Francine is van dezelfde leeftijd. Ze is aantrekkelijk en praktisch ingesteld en staat met beide benen op de grond. Ze draagt een sjaal over haar donkere haar en onder haar overjas is ze conservatiever gekleed dan Nick. Hun geïrriteerde woordenwisselingen geven de indruk dat ze al heel lang getrouwd zijn, wat niet het geval is.)

NICK : Zie je wel, hij is er niet. *(hij wil weer weggaan)*

FRANCINE : Moeten we niet eens kijken of hij niks mankeert?

NICK : Francine, Louis mankeert niks! Hij is gewoon niet thuis!

FRANCINE : Hij had het over een zaak van leven en dood, klinkt dat misschien alsof hij niks mankeerde? Ik heb daar een ander idee over.

NICK : Francine, we gaan te laat komen!

FRANCINE : Maar in godsnaam, hij is je vriend!

NICK : Louis heeft geen vrienden.

FRANCINE : Hij is met je vrouw getrouwd.

NICK : Hij is met mijn ex-vrouw getrouwd! Wat ben ik dan? Zijn schoonmoeder misschien?

FRANCINE : *(tast naar een lichtschakelaar)* Ik heb geen zin om hier aan haarkloverij staan te doen met jou.

(Francine vindt de schakelaar bij de deur en knipt de lichten van de woonkamer aan. Ze kijken rond in de zo goed als lege kamer.)

God in de hoge hemel, er zijn hier dieven geweest!

NICK : Hij is van zijn vrouw gescheiden, dat is ongeveer hetzelfde.

FRANCINE : Waar zijn al de meubelen naartoe?

NICK : *(blijft ongeduldig in de hal hangen)* Wie weet? In Parijs misschien? Onder Amelia haar kont?

FRANCINE : Heeft zij de meubelen gekregen?

NICK : Ze heeft alles gekregen.

FRANCINE : *(het portret bestuderend)* Behalve dan dit portret. Is zij dat?

NICK : *(niet kijkend)* Dat is ze, ja.

FRANCINE : Wat een prachtige vrouw.

NICK : Als je haar geld had zou jij er ook wel goed uitzien!

(Francine draait zich om en kijkt boos naar Nick)

Eh... ik bedoel. Nu ja, jij ziet er natuurlijk vanzelf goed uit, en met veel minder kosten... Eh, je weet wel wat ik wil zeggen.

FRANCINE : *(pakt de kamerjas op)* Ik vind dat we hier eens goed moeten rondkijken.

NICK : Waarom?

FRANCINE : Misschien heeft hij wel iets drastisch gedaan.

NICK : Iets drastisch? Louis? Komaan zeg!

FRANCINE : Hij heeft een moeilijke echtscheiding achter de rug, hij is alles kwijt, hij is depressief, je zou om minder.

NICK : *(komt tot bij haar)* Ik heb ook een moeilijke echtscheiding meegemaakt, ik ben ook alles kwijtgeraakt en ik ben ook depressief. En ik heb toch ook geen stomiteit begaan?

FRANCINE : Dat klopt, maar jij bent een ongevoelige klootzak. *(ze duwt hem de kamerjas in de handen en loopt naar de deuren van de eetkamer)*

NICK : Louis Pijn is een kleinzerige sufferd. Hij belt de honderd al op als hij zich snijdt bij het scheren. Da's daar de eetkamer.

FRANCINE : *(gluurt door de deuropening)* Heeft ze de tafel ook al mee? *(ze loopt driftig naar de toiletdeur in de hal)*

NICK : Francine, alsjeblieft, Louis heeft helemaal niks uitgespookt. We gaan te laat komen! *(hij volgt haar terwijl ze de deur opent)* Francine, da's gewoon een toilet!

FRANCINE : *(met een afkerig gezicht)* Ben je daar zeker van?

NICK : Ik verzeker je dat er onder al die schimmel een wc zit. Zijn we nu eindelijk weg?

FRANCINE : Zijn we nu eindelijk weg? Wat ben jij nu voor een hypocriet? Als ik thuis een cd van Will Tura speel dan luister je er nooit naar.

NICK : *(zich afwendend)* Eh... ik moet je eigenlijk iets zeggen.

FRANCINE : *(de deur van de kast openend)* Het concert begint pas om halfnegen.

NICK : Eh... ik weet dat je heel graag naar Will Tura gegaan was, maar...

FRANCINE : En voor dat hij opkomt, krijg je toch nog eerst een of andere derde-rangs artiest om de mensen bezig te houden. *(ze pakt de overjas van Louis van een haak aan de binnenkant van de kastdeur)*

NICK : Weet je nog dat je mij het geld gaf voor de kaarten voor de Elisabetzaal?

FRANCINE : Er is hier iets niet normaal. Het vriest buiten, waarom is Louis dan weggegaan zonder zijn jas?

NICK : *(rukt de jas uit haar handen)* Wie denk je dat ik ben? Miss Marple misschien? Luister nu toch eens twee seconden!

FRANCINE : *(draait zich naar de doorgang met de boog)* Wat is daar te zien?

NICK : Een slaapkamer en een badkamer.

(Francine af door de doorgang)

(roept haar na) Francine! We hebben twee moeilijk te krijgen, peperdure plaatsen vlakbij de ring! (hij gooit de jas van Louis in de kast, smijt de deur dicht, rukt ongeduldig zijn muts van zijn hoofd en loopt naar de bar) Als we te laat komen dan zal Louis niets drastisch meer MOETEN doen, ik zal hem dan zelf wel de nek omdraaien! (pakt de fles) Jonge, jonge, een plastic fles! Hij is wel heel laag gevallen. (schenkt zich een borrel in, wandelt naar de kaarttafel, zijn ogen op het portret gericht. Hij leunt op de tafel, met een hand op de brief van Louis, en heft zijn glas naar het portret.) Op je gezondheid, smerige teef! (ledigt zijn glas)

FRANCINE : (Francine komt weer op) Peperdure plaatsen vlakbij de ring?

NICK : (schrikt op, de brief van Louis plakt aan zijn hand, terwijl hij praat legt hij hem weer op de tafel) Eh... dat is nu juist wat ik je probeerde eh...

FRANCINE : (zoekend in haar jaszakken) Will Tura in concert, met groot orkest... plaatsen vlakbij de ring? (ze vindt de kaarten)

NICK : We gaan nu eindelijk eens een keer een avondje uit, Francine. Dat doen we anders nooit.

FRANCINE : (leest op een kaart) Wereldkampioenschap zwaargewicht... Dit zijn verdomme kaarten voor het Sportpaleis in plaats van voor de Elisabethzaal!

NICK : Ze waren echt heel moeilijk te krijgen.

FRANCINE : Maar ze zijn voor een gadverdamde vechtpartij!

NICK : Ja, maar voor de wereldtitel!

FRANCINE : Ik gaf jou vijfenzeventig Euro mee!

NICK : Jij bent degene die altijd zeurt dat we meer zouden moeten uitgaan. Het maakt toch niet uit waar we naartoe gaan? Als we maar-

FRANCINE : Deze keer maakt het wèl uit! Ik wil Will Tura zien! Die zou wel eens m'n laatste kans kunnen zijn, die vent wordt er ook niet jonger op! Hoe kun je me dit nu in godsnaam aandoen!

NICK : (schaapachtig) Ik wou je verrassen.

FRANCINE : Wel, dat is dan gelukt! Wanneer dacht je me dit te vertellen? Dacht je misschien dat ik niet zou zien dat die blote zweetsmoel met zijn blauw oog en zijn bloedneus... dat dat niet Will Tura was?

NICK : Francine, alsjeblieft, die match is heel belangrijk! Ik heb iets op het vuur staan.

FRANCINE : Op het vuur staan? Wat op het vuur staan?

NICK : Dit zou wel eens de kans kunnen zijn waar ik al zo lang op wacht.

FRANCINE : Wát staat er op het vuur?

NICK : Ik heb wat werklozensteun gespaard.

FRANCINE : Ben je gaan gokken met je steungeld?

NICK : Ja, maar deze keer kan het niet fout gaan. De uitdager is die knaap waar Gino mee werkt!

FRANCINE : *(stopt furieus de kaarten in haar zak)* Gino, ik had het kunnen weten.

NICK : Luister Francine, ik weet zeker dat ik genoeg ga winnen om een paar schulden te kunnen betalen. Ik MOET die wedstrijd zien!

FRANCINE : Oké, Gino heeft gesjoemeld en jij gaat winnen. Waarom moet je dan nog met alle geweld die klotewedstrijd zien?

NICK : Wil je alsjeblieft dat lelijke woord niet gebruiken?

FRANCINE : Welk woord? Klote?

NICK : Nee, sjoemelen.

FRANCINE : Ik veronderstel dat we naast fatso zullen moeten zitten?

NICK : Gino gaat nooit naar publieke evenementen.

FRANCINE : Omdat hij bang is een pak slaag te zullen krijgen, ja.

NICK : Hij heeft mij al heel wat diensten bewezen!

FRANCINE : O ja? Waarom liet hij zich dan niet zien toen ze jou ondervroegen? Zonder die diensten van Gino zat je nu nog altijd in een leren stoel op de beurs!

NICK : Ze hebben me toch niet veroordeeld?

FRANCINE : En aan wie heb je dat te danken?

NICK : Oké, oké.

FRANCINE : *(gaat de terrasdeur sluiten)* Ik heb flink wat creatieve boekhouding

moeten doen, anders hadden we elkaar alleen nog maar ontmoet tijdens de bezoekdagen.

NICK : Oké!

FRANCINE : *(trekt haar jas uit)* Maar je doet maar hoor, amuseer je maar met Gino.

Op een keer worden we nog eens wakker met een paard tussen ons in bed.

NICK : Zeg wat ben je van plan?

FRANCINE : Ik blijf hier tot ik er zeker van ben dat alles in orde is met Louis. *(ze gooit haar jas over de stoel bij de kaarttafel)*

NICK : Moet ik dan alleen gaan?

FRANCINE : Ik heb de kaarten, jongen.

NICK : Francine, luister: we gaan winnen vanavond. En dan hebben we voor de eerste keer in twee jaar eindelijk weer wat geld.

FRANCINE : We?

NICK : Welja. Dat zal ons een beetje speling geven als jij nog altijd denkt aan eh... je weet wel, aan trouwen.

FRANCINE : Daar loop ik al twee jaar aan te denken. Ik zou het willen doen voordat ik het vergeet vanwege Alzheimer of zo.

NICK : Francine alsjeblieft, we gaan het voorspel missen.

FRANCINE : Dat zou ook niet de eerste keer zijn! Luister eens Nick; ik blijf hier om een internationaal bekende schrijver te ontmoeten. Je zegt toch altijd dat ik aan mijn persoonlijkheid moet werken?

NICK : Internationaal bekend in Vlaanderen!

FRANCINE : Ze hebben toch in Amerika een film gemaakt van een van zijn boeken?

NICK : Een kutfilm waar niemand naar ging kijken!

FRANCINE : Omdat het echte kunst was!

NICK : Kunst? M'n reet!

FRANCINE: Meryl Streep heeft er in meegespeeld!

NICK : En daarom is het echte kunst?

FRANCINE : Nee? Ze praatte anders wel met een Russisch accent!

NICK : *(roept)* Francine, geef me die verdomde kaarten!

FRANCINE : Jij wilt je kaart, ja? *(Ze haalt de kaarten uit de zak van haar jas, scheurt die in stukken en laat die op de vloer vallen. Nick kijkt verbijsterd toe. Francine loopt rustig naar de bar en schenkt zichzelf een glas wodka in)*

NICK : En ik heb op m'n knieën moeten zitten voor die plaatsen! *(valt op de knieën, raapt de stukken van de kaarten op)* Ik had ze kunnen verkopen, ze zouden me het dubbele opgebracht hebben van wat ik ze betaald heb!

FRANCINE : Het zou zonde zijn van de drank, anders sloeg ik deze fles kapot op jouw dikke schedel.

NICK : Die fles is van plastic. *(hij duwt de zelfmoordbrief van Louis opzij en legt de stukken van de kaarten op de tafel)*

FRANCINE : *(wandelt met haar glas in de hand tot bij de haard en bestudeert het portret)*

NICK : Louis kan het dak op! Die sufferd heeft nooit iets goed gedaan in z'n hele leven.

FRANCINE : *(koeltjes)* Hij moet toch IETS goed gedaan hebben, hij is met jouw stijlvolle vrouw gaan lopen.

NICK : Da's een slag onder de gordel, Francinneke.

FRANCINE : Da's precies waar ik mikte, Nickske.

NICK : Amelia heeft Louis serieus uitgezogen.

FRANCINE : Hou je nog steeds van haar?

NICK : Ik heb compassie met Louis. Heb je hier al eens goed rondgekeken? Vroeger was dat hier een paleis!

FRANCINE : Hou je nog steeds van haar?

NICK : Kijk wat ze MIJ allemaal aangedaan heeft! Ik bezat drie huizen! Ik had eigendommen, geld, en zelfs haar op m'n kop! En zie me hier nu staan! Ik moet De Nieuwe Economische Tijd op afbetaling kopen! Ik ben een verbitterd man geworden, Francine.

FRANCINE : En je oren zijn ook al niet veel meer waard. Hou je nog steeds van haar?

NICK : Wat wil je me horen zeggen, dat ik haar haat?

FRANCINE : Dat zou dan de eerste keer zijn.

NICK : Wil je met alle geweld een lading haat uit me persen? Is het nog niet erg genoeg dat je vijfenzeventig ballen verscheurd hebt? Europese ballen! Weet je wat je me daarmee aandoet? Ik, een jongen die geen cent meer heeft? *(met passie)*
Een man zonder geld heeft geen trots!

FRANCINE : *(mijmerend)* Ik herinner me vaag dat ik een paar jaar geleden eens een keer zoiets vreemds gezegd heb als: wat van mij is is ook van jou. *(ze vist twee kaarten uit een zak van haar jas)* Hierzie.

NICK : Wat is dat nu?

FRANCINE : De kaarten voor de wedstrijd.

NICK : *(starend naar de snippers in zijn hand)* En wat zijn dit dan?

FRANCINE : Mijn kaart van de bibliotheek. Komaan, of we missen het voorspel nog.
Alweer.

(Nick geeft Francine een opgetogen kus, zet dan zijn muts op en beent richting hal. Francine stopt de tickets in haar zak en pakt haar jas en sjaal. Gedurende wat volgt bewegen ze zich naar de voordeur.)

Weet je, ik heb nog een beetje spaargeld, genoeg voor het stadhuis.

NICK : Jij verdient een écht huwelijk, in een echte kerk.

FRANCINE : Ik kom niet in aanmerking voor een echte kerk. *(leunt tegen hem aan)* Ik hou van je, Nick. Wist je dat?

NICK : *(na een korte pauze)* Ik vind je echt wel de moeite waard, Francine.

FRANCINE : *(ze geeft het op)* Dat is me al vaker gezegd.

NICK : We zullen een taxi moeten nemen.

FRANCINE : *(werp een blik in het gastentoilet)* Zou de badkamer minder smerig zijn dan dit hier?

NICK : Wat kan mij dat schelen?

FRANCINE : Ik moet plassen. *(af langs de doorgang met de boog)*

NICK : Maak het kort!

FRANCINE : *(onzichtbaar)* Ik kan dat niet forceren.

NICK : *(blijkt op zijn horloge, dwaalt ongeduldig in de kamer)* We hebben gewacht en hij is niet verschenen, 't is z'n eigen verdomde schuld.

FRANCINE : *(komt op, blikt zoekend door de kamer)*

NICK : Ben je al klaar?

FRANCINE : Er is geen papier. *(ze ziet de brief van Louis liggen, pakt hem van de tafel en verdwijnt ermee)*

NICK : *(roept haar na)* We moeten een taxi bellen.

FRANCINE : *(komt op, staart verbijsterd naar de brief van Louis in haar hand)* Nick?

NICK : *(in het rond kijkend)* Heeft ze de telefoon ook al meegenomen?

FRANCINE : Nick, hou je bek! *(leest langzaam hardop)* Aan iedereen die het aanbelangt...

NICK : *(grist de brief uit haar hand)* Tegen de tijd dat jij dit gelezen hebt...

FRANCINE : Lees wat er staat! *(blijkt in het rond)* Waar is de telefoon?

NICK : Wacht even! Als hij dit gedaan heeft, waar is het lijk dan?

FRANCINE : Ergens verstopt misschien.

NICK : Hij pleegde zelfmoord en daarna verstopte hij het lijk? Francine, met dit briefje bedelt hij alleen maar om compassie!

FRANCINE : Het vriest dat het kraakt en hij ging weg zonder zijn jas, MIJN compassie heeft hij alvast!

(Francine ontdekt de telefoon achter de stapel telefoonboeken bij het venster. Ze neemt de hoorn af en ramt een paar keer op de toetsen omdat het ding niet werkt. Tijdens wat volgt trekt ze het snoer tevoorschijn en gaat op zoek naar een aansluiting die ze vindt achter de bar.)

NICK : *(de brief lezend)* Bij mijn volle verstand zijnde, maar zonder hoop en zonder

bezittingen, heb ik besloten deze dodelijke spiraal te doorbreken... Hij is altijd

zo verdomd langdradig! Da's ook het probleem met zijn boeken.

FRANCINE : *(grist de brief uit Nicks hand, leest)* Voor mijn vrienden, die afdropen in evenredigheid tot het slinken van mijn bankrekening, zal dit niet als een verrassing komen. Maar ik vergeef het jullie allemaal, behalve Nick Martinelli die zo'n verschrikkelijke smaak heeft op gebied van kleren dat mijn verdraagzaamheid er niet tegen opgewassen is.

NICK : Hij kan de tering krijgen! *(grist de brief uit Francine's hand)*

FRANCINE : *(loopt naar de telefoon en toetst de 101)*

NICK : *(leest)* En ik vergeef ook Amelia, ze is nu eenmaal wie ze is. Nooit eerder was er een vrouw als Amelia, en er zal er ook nooit meer een zijn.

FRANCINE : *(in de telefoon)* Met de politie?

NICK : Wat doe je nu?

FRANCINE : *(in de telefoon)* We hebben hier een noodsituatie!

NICK : Zeg, wacht eens even!

FRANCINE : *(in de telefoon)* Het is om een zelfmoord aan te geven.

NICK : *(legt zijn hand op het mondstuk van de hoorn)* Zelfmoord is een zware misdaad!

FRANCINE : En dan? Gaan ze het lijk aanhouden misschien?

NICK : Maar stel nu eens dat hij alleen maar geprobéerd heeft om zelfmoord te plegen? Ze zouden hem zeker oppakken, en ze zouden ons willen ondervragen. We mogen hier niet bij betrokken geraken.

FRANCINE : We ZIJN er al bij betrokken! Aan iedereen die het aanbelangt, staat er in die brief. En wij ZIJN degenen die het aanbelangt! *(ze verwijderd zijn hand van de hoorn, praat in de hoorn)* Ja, ik ben hier nog. Het gaat om die wereldbekende Vlaamse schrijver, Louis Pijn... Pijn! Zoals iets dat zeer doet als je er een schop tegen gekregen hebt! *(tegen Nick)* Schrijven ze Pijn met een lange of met een korte ij?

NICK : *(trekt het telefoonsnoer uit)*

FRANCINE : Wat doe je nu?

NICK : *(loopt naar de gewelfde doorgang)* We moeten eerst zeker zijn van de feiten.

We gaan het appartement doorzoeken.

FRANCINE : Maar dat hebben we al gedaan!

NICK : We moeten in iedere kast kijken en achter iedere deur. *(af naar de slaapkamer)*

FRANCINE : God in de hoge hemel! *(ze rent naar de deuren van de eetkamer en af)*

(De voordeur zwaait langzaam open en we zien Louis staan. Zijn gezicht ziet zwart van het stof, zijn jasje is vuil en gescheurd en ook zijn hemd is helemaal om zeep. Hij sleept een opvallende roze badjas achter zich aan alsof hij zich er niet van bewust is dat hij die mee heeft. Hij ademt snel en hij kijkt verwilderd. Hij wankelt naar binnen, sluit de deur achter zich, valt er tegenaan en blijft enkele tellen zo staan. Dan zwijmelt hij door de kamer naar de bar, laat de badjas vallen. Hij schenkt zich een neut wodka in het glas, gooit het achterover. Daarna beent hij resoluut naar de terrasdeur, opent die, gaat op het terras en klimt op de balustrade. Hij steekt een voet vooruit alsof hij wil springen, dan wordt hij overvallen door onzekerheid en hij bevriest in deze positie.)

(Nick verschijnt uit de slaapkamer op het moment dat Francine uit de eetkamer opkomt)

NICK : In de slaapkamer is hij alvast niet.

FRANCINE : Laat mij maar eens kijken.

NICK : Ga je nu ook al beweren dat ik niet weet hoe ik een slaapkamer moet doorzoeken?

FRANCINE : Ach vent, ga uit de weg!

(Francine via de doorgang af, Nick af naar de eetkamer)

(Zich niet bewust van wat er in zijn appartement gebeurt, trekt Louis op de balustrade zijn voet weer in en stapt verdwaasd op het terras. Hij begraaft zijn gezicht in de handen en zakt met een wanhopig geluid langzaam met de rug tegen de muur ineem tot hij gehurkt zit. Gedurende het volgende zien we alleen maar de bovenkant van zijn hoofd.)

(Nick komt op, rent naar de bar en plugt het telefoonsnoer in terwijl Francine opkomt door de doorgang)

FRANCINE : Alles is zo leeg als het maar zijn kan. Kunnen we nu eindelijk de politie verwittigen?

NICK : *(een nummer toetsend)* Zogauw ik met mijn advocaat gesproken heb.

FRANCINE : Jouw advocaat?

NICK : Ik wil zeker zijn van mijn rechten!

FRANCINE : JOUW rechten? Wat heeft dit nu met jou te maken?

NICK : Hou je alsjeblieft kalm! Je weet dat ik me niet kan permitteren dat de politie in mijn nek staat te blazen. *(in de telefoon)* Is Arnold in de buurt?... Wie is het, zegst u?... Zijn antwoorddienst? Waar kan ik hem bereiken?... Ja natuurlijk is het dringend!... Of ik familie van hem ben? Nee verdomme, ik vond zijn nummer in de Streekkrant! Wil je me nu als de bliksem zeggen waar ik hem kan bellen?... Vijf, vijf... ja... ja... *(kijkt verbaasd naar de hoorn)* Maar dat is het nummer van waar ik sta te bellen!... Nee, hij is hier niet, ik zweer het je!

(geluid VOORDEURBEL)

FRANCINE : *(rent naar de voordeur)* Misschien is hij dat wel!